

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozývame vás teraz sledovať 1. časť dvojdielneho seriálu s názvom „Manikyamma: mystická jogínka udržována Bohem“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Manikyamma se narodila v pátek 27. července, 1934 v Mallabadu, krásné vesnici v Karnataku, Indii. Čas a datum jejího narození byli velmi příhodné. Věřilo se, že na základě jejích astrologických znamení byla předurčena, aby se stala nositelkou světla jógického vědění. Byla čtvrtým a posledním dítětem, jež se narodilo Buggapovi a Assamě, zbožnému hindskému páru. Ačkoliv neuměli ani číst ani psát, věrně dodržovali všechny rituály doporučené stařešiny a kněžími. Manikyamminy rodiče byli velmi chudí, a její příchod pro ně vytvořil ještě větší zátěž. Od věku šesti let začala Manikyamma pracovat, aby pomohla své pachtící se rodině přežít. Jídla byl nedostatek a malá dívka šla spát často hladová. Její první prací bylo vzít dobytek rodiny na pole, aby se napásl.

Toto Manikyamma
dělala radostně,
neboť měla prostor
být se svými myšlenkami.
Vyšplhala na vršek
stromu, posadila se
na jednu z větví
a zapomněla na svět.
Navzdory těžkostem,
jež musela snášet,
si mladá Manikyamma
neztěžovala
ani nevznášela žádné
požadavky na rodiče.
Naučila se přežít
bez ošacení
a téměř bez jídla.
Její otec farmařil
na několika hektarech půdy,
na nichž pěstoval
obilí a zeleninu.
Půda však
nebyla úrodná
a plodin bylo příliš málo,
aby udržely jeho ženu
a děti dobře živené.
Když bylo Manikyammě
osm let,
její otec ji poslal,
aby se starala o obilné
pole. Pod její laskavou péčí
se pole náhle
stalo produktivním,
přinášejíc neobvykle
hojnou sklizeň.
Manikyamma byla
neobvyklé a samotářské dítě.
Vůbec ji nezajímaly
běžné hry,
které děti hrají,
namísto toho si vymýšlela
své vlastní způsoby zábavy.
Sbírala
malé kamínky,
vršila je pod stromem
a pak v nich
hledala Pána Shivu.
Trávila dlouhé hodiny
prostým pozorováním
stromů a oblohy,

či uctíváním Shivy.
Aby si udržela svou
vnitřní čistotu, uchovávala
svůj talíř a sklenici
odděleně od těch, jež užíval
zbytek rodiny.
A i když
dostala jen
malou porci jídla,
zůstala vděčná
a spokojená.
Když Manikyamma
dosáhla devíti let,
její rodiče se rozhodli,
že je na čase
najít jí ženicha.
Ačkoliv
se obyčejně řídila
přáními rodičů,
mladá dívka jim řekla,
že se nechce vdát
a že jejím
jediným přáním
bylo nalezení Boha.
Byla přesvědčena,
že „samsar“ či život
naplněný vášněmi,
touhami, emocemi,
a zkušenostmi,
by byl přítěží na cestě,
kterou si zvolila.
Když Manikyamma
zjistila,
že její rodiče přesto
konali přípravy
pro její sňatek,
vroucně se modlila,
aby Bůh zasáhnul.
„Ó Bhagavanto,
nedovol,
abych se provdala.
Můžeš mi udělat cokoliv.
Jen nedovol,
abych se provdala...
Stokrát raději zemřu,
než abych se provdala.
Ó Bhagavanto,
zachraň mě od sňatku!“
Ačkoliv se Manikyamma
modlila touto stejnou

modlitbou den za dnem,
její rodiče pokračovali
se svými plány
najít pro ni ženicha.
V zoufalství
se pokusila vzít si život
spolknutím
druhu jedu,
ale nebyla ani v nejmenším
zasažena
jedovatou látkou.
Pak se uchýlila k dalšímu
plánu a přestala jíst,
doufajíc, že bude
tak hubená, že bude
nepřitažlivá a nežádoucí
pro všechny muže.
Ale nakonec to
nebylo k užtku.
Farmař ze Silar Kotriki,
který hledal ženu
pro svého syna,
se rozhodnul,
že Manikyamma
bude dokonalá volba.
Ačkoliv farmař
závažně onemocněl
ještě než mohla být
uspořádána svatba,
na své smrtelné posteli
nechal svého syna
slíbit, že si vezme
Manikyammu.
Neschopna změnit
svůj osud, mladá dívka
byla nucena v 10 letech
uzavřít sňatek.
Manikyamma se však
rozhodla,
že bude pokračovat
v projevování nesouhlasu
s tímto uspořádáním.
Po mnoho měsíců
odmítala jíst
jakékoliv jídlo.
Pak, když se přestěhovala
ke své tchýni,
odmítala dokonce pít.
Ačkoliv neprojevovala
žádné známky

slabosti či vyčerpání,
Manikyamma nová rodina
byla silně rozrušená faktem,
že ani nejedla
ani nepila.
V domnění, že její chování
muselo být způsobeno
zlým duchem,
začali ji brát
k různým léčitelům
pro uzdravení.
V Mallabadu
ji jeden z léčitelů zamčel
do prázdné místnosti.
Následujícího dne
byl ohromen,
když zjistil, že mladá dívka
tam není!
Když odemkl
dveře do jiné místnosti,
kde bylo uloženo nějaké
obilí, našel tam
Manikyammu,
jak tiše sedí
uvnitř koše.
Navzdory této obtížné době
mladá dívka pokračovala
v odmítání jídla a pití,
a její starostlivá rodina
a manžel
hledali nějaký způsob,
jak ji vyléčit z této
zvláštní nemoci.
Manikayya ji vzal
k Vadlu Bhihamannovi,
aby se sešel s mantrikem,
který léčil své pacienty
skrz mystické mantry.
Mantrik
podal muži
nějaké kadidlo a řekl mu,
aby se držel u své ženy.
Ale když léčitel
začal předříkávat,
Manikyamma
náhle zmizela.
Ti dva muži ji
zoufale hledali,
až si nakonec všimli,
jak sedí se zkříženými

nohama na vrcholku stromu,
na větvi tak malé,
že by nemohla unést
váhu člověka.
Bylo stále jasnější,
že Manikyamma
byla zázračnou
mladou ženou.
Avšak rodiče
Manikyammy
nebyli přesvědčeni.
Vzali svoji dceru
k Adamu Sahebovi,
velmi uznávanému
muslimskému mantrikovi,
aby se poradili o jejím
zvláštním stavu.
Když dorazili,
Manikyamma okamžitě
vyšplhala na strom
a posadila se mezi větve.
Muslimský mantrik
se zblízka podíval na dívku
a pak zavřel oči
v meditativním stavu.
Po nějaké chvíli
řekl jejím rodičům,
že Manikyamma nebyla
obyčejnou dívkou, ale spíše
vysoce vyvinutou duší,
avatarem,
který časem odhalí
svoji velikost.
Doporučil jim,
aby ji nenutili
do světských požitků
či „samsarů“
proti její vůli.
Jeho mocná slova
rodiče ujistila,
a od té doby vzdali
další pokusy
změnit ji.
Manikyamma se rozhodla,
že musí být
zcela nezávislá,
nespoléhající na nikoho
ani ohledně těch
nejškromnějších potřeb.
Uvažovala,

jak by si mohla
vydělávat dostatek peněz
ke své obživě
poctivým
a čestným způsobem.
Zjistila, že může dělat
krásné korálky,
a začala je prodávat
do obchodů.
Nakonec se Manikyamma
přestěhovala do miniaturního
chrámu v Mallabadu.
Ačkoliv byl veliký
pouze jako sud,
byla šťastná, že může
žít v této svatyni.
Konečně osvobozená
od kontaktu se společností,
doufala, že bude moci
formálně zahájit svoji
duchovní pouť. Brzy si
však uvědomila,
že musí Manikaiyyovi,
svému muži,
poskytnout odškodnění.
Ačkoliv si nepřála
být jeho ženou,
byl k ní velkorysý
a milý
a ona jej chtěla
učinit šťastným.
Začala prodávat
své korálky, plánujíc,
že získá dostatek peněz,
aby zaplatila za jeho
sňatek s někým jiným.
Avšak, protože Manikayya
nechtěl přijmout peníze
od žádné ženy,
Manikyamma použila
peníze na opravu
chrámu Narasappa.
O několik let později si
Manikaiyya mohl vzít
ženu dle svého výběru,
když se o náklady
postaral jeden z přívrženců
Manikyammy.
Manikyamma chtěla pouze,
aby ji nechali v míru

žít skromný život
a meditovat.
Nicméně, lidé o ní
začali hovořit špatně
a ona byla nucena prchat
z chrámu do chrámu
při hledání klidu.
Na čas žila
v chrámu v husté džungli,
ale i tam byla
pronásledována.
Naprosto zklamaná
životem v tomto světě
to Manikyamma
chtěla všechno skončit.
Vybízela pumu
a některé jedovaté hady,
aby ji zabili,
ale zvířata v lese jí
odmítala způsobit újmu.
Tak se vrátila
do svého rodného města
Mallabadu,
rozhodnuta se utopit.
„Ó Bhagavanto,“
modlila se
s utrápeným srdcem,
„Snášela jsem toto
trýznění nanejvýš trpělivě
po dlouhý čas.
Ty víš, že jsem učinila
všechno v mých silách,
abych se vysvobodila
z močálu ‚samsaru‘.
Také jsem se k tobě opětovně
modlila, abys mi pomohl.
Ale tys byl lhostejný
a zůstal jsi mlčet.
Nyní je má trpělivost
zcela vyčerpána...
Říkám ti, Bhagavanto,
že se
v této nádrži
ve 4 hodiny ráno
utopím.“
Poté, co strávila noc
v modlitbách a meditaci,
se Manikyamma připravila
opustit tento svět.
Ale zrovna když se chystala

skočit
do vody,
její švagr
se náhle objevil
s žádostí o pomoc
jejímu bývalému manželovi,
který se zbláznil.
Okamžitě věděla,
že musí pomoci tomuto
muži, který k ní byl
kdysi tak milý, a rychle
šla, aby jej viděla.
Když Mnikaiyya viděl
svoji bývalou ženu,
radostně k ní běžel,
a jeho šílenství bylo
okamžitě vyléčeno.
Po vyčištění tohoto
karmického (odplatného)
dluhu ke svému muži
byla Manikyamma konečně
volná, aby mohla následovat
své duchovní praktikování.